



Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

„Nu cumva sunt eu, Doamne?”

Trebuie să ne lăsăm mândria deoparte, să privim dincolo de vanitatea noastră și, cu umilință, să întrebăm: „Nu cumva sunt eu, Doamne?”.

Era ultima noapte din viața muritoare a preaiubitului nostru Salvator, seara de dinainte de a Se da pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toată omenirea. În timp ce rupea pâinea în prezența ucenicilor Săi, El a spus ceva ce i-a alarmat și întristat foarte tare. „Unul din voi Mă va vinde”, le-a spus El.

Ucenicii nu s-au îndoit de adevărul spuselor Sale. Nu s-au uitat împrejur, nu au arătat spre altcineva și nici nu au întrebat: „Este el?”.

În schimb, ei „s-au întristat foarte mult și au început să-I zică unul după altul: *«Nu cumva sunt eu, Doamne?»*”¹.

Mă întreb ce am face fiecare dintre noi dacă Salvatorul ne-ar adresa acea întrebare. Ne-am uita la cei din jurul nostru și ne-am spune în inimă: „Probabil că El vorbește despre fratele Johnson. Am avut mereu îndoieli în ceea ce-l privește” sau „Mă bucur că fratele Brown este aici. El chiar are nevoie să audă aceasta?” Sau ne-am gândi, asemenea acelor ucenici din vechime, la noi înșine și am adresa acea întrebare profundă: „Nu cumva sunt eu?”.

În aceste cuvinte simple, „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”, găsim

începutul înțelepciunii și calea către convertirea personală și schimbarea trainică.

Pilda păcădiilor

A fost odată un om căruia îi plăcea să se plimbe seara prin cartierul său. Îi plăcea în mod deosebit să treacă pe lângă casa vecinului său. Acel vecin avea întotdeauna iarba tunsă perfect, flori înflorite, iar pomii lui erau sănătoși și ofereau umbră. Era clar că vecinul făcea tot ce-i stătea în putință pentru a avea o grădină frumoasă.



Dar, într-o zi, în timp ce omul se plimba pe lângă casa vecinului său, a observat în mijlocul acestei grădini frumoase o păcădie mare, galbenă.

Acest lucru i s-a părut atât de ciudat, încât a fost foarte surprins. De ce vecinul său nu a smuls-o? Nu a văzut-o? Nu știa că păcădia poate să răspândească semințe care puteau să prindă rădăcini și să se transforme în numeroase alte păcădii?

Acea singură păcădie l-a deranjat extrem de tare și a vrut să facă ceva în această privință. S-o smulgă pur și simplu? Sau să stropească planta cu vreun erbicid? Poate că, dacă s-ar fi dus noaptea, ar fi putut s-o smulgă fără să fie văzut.

Aceste gânduri i-au acaparat mintea în timp ce mergea spre propria-i casă. A intrat în casă fără măcar să-și arunce privirea asupra propriei grădini – care era plină de sute de păcădii galbene.

Bârne și paie

Ne amintește această povestire de cuvintele Salvatorului?

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău...”

Scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.”²

Această chestiune legată de bârne și paie pare să fie strâns legată de incapacitatea noastră de a ne vedea clar pe noi înșine. Nu sunt sigur de ce putem diagnostica și recomanda remedii atât de bine pentru problemele altora, însă, adesea, ne este greu să le vedem pe ale noastre.

În urmă cu mulți ani, a fost scris un articol despre un bărbat care credea că, dacă își punea suc de lămâie pe față, devenea invizibil în fața camerelor de filmat. Așadar, și-a pus suc de lămâie pe toată fața, a ieșit și a jefuit două bănci. Nu după mult timp, a

fost arestat după ce chipul său a fost arătat în cadrul buletinelor de știri din cursul serii. Când polițiștii i-au arătat bărbatului înregistrările cu el făcute de camerele de securitate, el a rămas uimit. „Dar am avut suc de lămâie pe față!”, a spus el.³

Când un savant de la Universitatea Cornell a auzit despre această întâmplare, a fost uimit de faptul că un om poate fi atât de inconștient de propria incompetență. Pentru a vedea dacă aceasta este o problemă generală, doi cercetători i-au invitat pe studenți să participe la o serie de teste legate de diverse aptitudini privind viața și, apoi, le-au cerut să evalueze cum s-au descurcat. Studenții care au obținut note proaste au fost cei care și-au evaluat cel mai greșit modul în care s-au descurcat – unii dintre ei estimându-și notele ca fiind de cinci ori mai mari decât erau de fapt.⁴

Acest studiu a fost făcut în multe alte moduri, confirmând din nou și din nou aceeași concluzie: mulți dintre noi au probleme în a se vedea așa cum sunt cu adevărat și chiar și oamenii de succes își supraestimează contribuția și subestimează contribuția celorlalți.⁵

Poate că nu este important să supraestimăm cât de bine conducem o mașină sau cât de departe putem trimite cu crosa o minge de golf. Dar când începem să credem că propriile contribuții acasă, la muncă și în cadrul Bisericii sunt mai mari decât în realitate, ne împiedicăm singuri să vedem binecuvântările și ocaziile de a ne perfecționa în moduri semnificative și profunde.

Unghiuri spirituale moarte

Niște cunoștințe de-ale mele făceau parte dintr-o episcopie care avea unele dintre cele mai bune rapoarte din Biserică – prezența era foarte



bună, numărul vizitelor făcute de către învățătorii de acasă era foarte mare, copiii de la Societatea Primară erau întotdeauna liniștiți, cinele organizate de episcopie aveau mâncare foarte bună pe care rareori membrii o vărsau pe podeaua casei de întruniri și, cred că, niciodată nu existau certuri în timpul jocurilor sportive organizate de Biserică.

Prietenul meu și soția lui au fost, ulterior, chemați să slujească în misiune. După ce s-au întors, trei ani mai târziu, acest cuplu a fost uimit să afle că, în timpul în care ei au fost plecați slujind ca misionari, 11 căsnicii ajunseseră la divorț.

Deși episcopia avea rapoarte care indicau credință și tărie, ceva nelalocul lui se întâmpla în inima și viața membrilor. Și problema este că această situație nu este unică. Astfel de lucruri groaznice și, adesea, inutile se întâmplă când membri ai Bisericii neglijează principiile Evangheliei. În exterior, ei pot părea a fi ucenici ai lui Isus Hristos, însă, în interior, în inima lor s-au îndepărtat de Salvatorul lor și de învățăturile Sale. Ei s-au întors treptat de la lucrurile Spiritului și s-au îndreptat către lucrurile lumii.

Deținători ai preoției care obișnuiau să fie demni încep să-și spună că Biserica este ceva bun pentru femei și copii, dar nu și pentru ei. Sau alții sunt convingși că programul lor aglomerat sau circumstanțele lor unice îi scutesc de la faptele zilnice de devoțiune și slujire care i-ar menține aproape de Spirit. În aceste vremuri de autojustificare și narcisism, este ușor să devii foarte creativ în a găsi scuze pentru a nu te ruga la Dumnezeu, a amâna studiul din scripturi, a evita frecventarea adunărilor Bisericii și serilor în familie sau a nu plăti o zeciuială cinstită și a nu face alte donații.

Dragii mei frați, vă veți uita, vă rog, în inima dumneavoastră și vă veți adresa simpla întrebare: „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”.

V-ați îndepărtat – chiar și puțin – de la „Evanghelia... fericitului Dumnezeu care [v-a] fost încredințată”?⁶ I-ați permis „[dumnezeului acestei lumi]” să vă întunece mintea față de „lumina [glorioasei Evanghelii a lui] Hristos”?⁷

Praiubiții mei prieteni, dragii mei frați, întrebați-vă: „Unde este comoara mea?”.

Este inima dumneavoastră îndreptată asupra lucrurilor comode ale



acestei lumi sau este îndreptată asupra învățăturilor lui Isus Hristos? „Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.”⁸

Are loc Spiritul lui Dumnezeu în inima dumneavoastră? Aveți „rădăcina și temelia pusă” în dragostea față de Dumnezeu și de semenii dumneavoastră? Alocați suficient timp și suficientă creativitate pentru a aduce fericire căsniciei și familiei dumneavoastră? Faceți tot ce puteți în vederea atingerii obiectivului suprem de a înțelege și a trăi „lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea”⁹ Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos?

Dragi frați, dacă a dumneavoastră este dorința de a cultiva atribute asemănătoare cu cele ale lui Hristos, precum „credința, virtutea, cunoașterea, cumpătarea, răbdarea, bunătatea frățească, evlavia, caritatea, umilința și slujirea”¹⁰, Tatăl Ceresc vă va face o unealtă în mâinile Sale în vederea salvării multor suflete.¹¹

Să ne examinăm viața

Dragi frați, niciunui dintre noi nu-i place să admită când se abate de la calea cea dreaptă. Adesea, încercăm să evităm să ne uităm adânc în sufletul nostru și să ne înfruntăm slăbiciunile, limitele și temerile. Prin urmare, când ne examinăm viața, ne uităm prin filtrul opiniilor, scuzelor și poveștilor pe care ni le spunem pentru a justifica gânduri și fapte necorespunzătoare.

Însă faptul de a ne putea vedea clar pe noi înșine este vital pentru creșterea și bunăstarea noastră spirituală. Dacă slăbiciunile și defectele noastre

rămân ascunse în întuneric, atunci puterea mântuitoare a Salvatorului nu le poate vindeca și transforma în puncte forte.¹² În mod ironic, incapacitatea noastră de a ne vedea slăbiciunile umane ne va împiedica, de asemenea, să vedem potențialul divin pe care Tatăl nostru dorește să-l dezvolte în fiecare dintre noi.

Deci, cum putem face ca lumina pură a adevărului lui Dumnezeu să strălucească în sufletul nostru și să ne vedem așa cum El ne vede?

Permiteți-mi să vă sugerez că scripturile sfinte și cuvântările rostite în cadrul conferinței generale sunt o oglindă eficientă în care ne putem uita pentru autoexaminare.

Când auziți sau citiți cuvintele profeților din vechime și pe ale celor din zilele noastre, încetați să vă mai gândiți la cum se aplică acele cuvinte altcuiva și adresați-vă simpla întrebare: „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”

Trebuie să comunicăm cu Tatăl nostru Etern având inima frântă și mintea dornică să învețe. Trebuie să fim dornici să învățăm și să ne schimbăm. Și, o, cât de mult avem de câștigat dacă ne luăm angajamentul să trăim viața pe care Tatăl nostru Ceresc ne-o dorește!

Cei care *nu* doresc să învețe și să se schimbe probabil că *nu o vor face* și, cel mai probabil, vor începe să se întrebe dacă Biserica le este de vreun folos.

Însă cei care vor să se perfecționeze și să progreseze, cei care învață despre Salvator și doresc să fie ca El, cei care devin umili asemenea unui prunc și caută ca gândurile și faptele

lor să fie plăcute Tatălui nostru din Cer – ei vor avea parte de miracolul ispășirii Salvatorului. Ei vor simți cu siguranță minunatul Spirit al lui Dumnezeu. Vor avea parte de bucuria indescriptibilă care este rodul unei inimi blajine și umile. Ei vor fi binecuvântați cu dorința și pregătirea de a deveni adevărați ucenici ai lui Isus Hristos.

Puterea binelui

De-a lungul vieții, am avut ocazia de a interacționa cu unii dintre cei mai competenți și inteligenți oameni, bărbați și femei deopotrivă, care trăiesc în această lume. Când am fost mai tânăr, am fost impresionat de cei care erau educați, realizați, împliniți și laudați de lume. Însă, de-a lungul anilor, am ajuns să înțeleg că sunt cu mult mai impresionat de acele suflete minunate și binecuvântate care sunt cu adevărat bune și fără vicleșug.

Și nu acesta este subiectul central al Evangheliei și ceea ce ea ne oferă? Este vestea cea bună și ne ajută să devenim buni.

Cuvintele apostolului Iacov sunt valabile pentru noi astăzi:

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți...”

Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța”¹³.

Dragi frați, trebuie să ne lăsăm mândria deoparte, să privim dincolo de vanitatea noastră și, cu umilință, să întrebăm: „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”

Și, dacă se întâmplă ca răspunsul Domnului să fie: „Da, fiul Meu, sunt lucruri pe care trebuie să le îmbunătățești, probleme pe care Eu te pot ajuta să le depășești”, mă rog ca noi să acceptăm acest răspuns, să ne recunoaștem cu umilință păcatele și defectele și, apoi, să ne schimbăm stilul de viață devenind soți mai buni, tați mai buni, fii mai buni. Fie ca noi, începând

de acum, să căutăm cu toată puterea noastră să pășim cu fermitate pe calea binecuvântată a Salvatorului – căci faptul de a ne vedea clar pe noi înșine reprezintă începutul înțelepciunii.

Făcând astfel, Dumnezeu nostru generos ne va duce de mână; vom fi „întăriți și binecuvântați din cer”¹⁴.

Preaiubiții mei prieteni, un prim pas pe această cale minunată și plină de satisfacții a uceniciei adevărate este acela de a ne adresa simpla întrebare:

„Nu cumva sunt eu, Doamne?”.

Despre aceasta depun mărturie și vă las binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 26:21–22; subliniere adăugată.
2. Matei 7:3, 5.
3. Vezi Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 iunie 2010; opinionează. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Vezi Justin Kruger și David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, p. 1121–1134. „În urma a patru teste, autorii au aflat că cei care se încadrau în sfertul cu notele cele mai mici la testele legate de umor, gramatică și logică își supraestimau exagerat de mult performanța și abilitatea la test. Deși notele lor au fost foarte mici, ei credeau că s-au descurcat bine la test” (din rezumatul cu privire la acest studiu, găsit la psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Vezi Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), capitolul 3. Cercetătorul a rugat trei acționari să-și evalueze propriile contribuții la succesul companiei. Suma procentajelor declarate de fiecare în ceea ce privește contribuția personală a fost 150%.
6. 1 Timotei 1:11.
7. 2 Corinteni 4:4.
8. Luca 12:34.
9. Efeseni 3:18.
10. Doctrină și legăminte 4:6.
11. Vezi Alma 17:11.
12. Vezi Eter 12:27.
13. Iacov 4:6, 10.
14. Doctrină și legăminte 1:28.



Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Preoția pregătitoare

În pregătirea în cadrul preoției, „arată-mi” contează mai mult decât „spune-mi”.

Sunt recunoscător să mă aflu alături de deținătorii preoției lui Dumnezeu, care, în această seară, se află în locuri din întreaga lume. Vă mulțumesc pentru credința, slujirea și rugăciunile dumneavoastră.

Mesajul meu din această seară se referă la Preoția aaronică. Este adresat nouă, tuturor celor care ajută la îndeplinirea promisiunilor făcute de Domnul aceluia care dețin ceea ce scripturile numesc „preoția cea mai mică”¹. Aceasta este numită și preoția pregătitoare. Despre această pregătire glorioasă voi vorbi în seara aceasta.

Planul Domnului pentru lucrarea Sa cuprinde multă pregătire. El a pregătit pământul pentru ca noi să trăim experiența testelor și ocaziilor din viața muritoare. În timp ce ne aflăm aici, suntem în ceea ce scripturile numesc „stare de pregătire”².

Profetul Alma a descris importanța crucială a acestei pregătiri pentru viața eternă, unde putem trăi pentru totdeauna ca familii alături de Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos.

El a explicat necesitatea pregătirii în acest fel: „Și noi vedem că moartea vine asupra omenirii, da, moartea despre care Amulec a vorbit, care este moartea vremelnică; cu toate acestea, a existat un spațiu oferit omului, în care el se poate pocăi; de aceea

această viață a devenit o stare de încercare; un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu; un timp de pregătire pentru acea stare fără de sfârșit despre care noi am vorbit, care vine după învierea morților”³.

Așa cum timpul care ne-a fost acordat să trăim în viața muritoare este destinat pregătirii pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, timpul care ni se acordă să slujim în Preoția aaronică este menit să ne pregătească să învățăm cum să acordăm ajutor vital altora.

